

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

13

锦衣当国

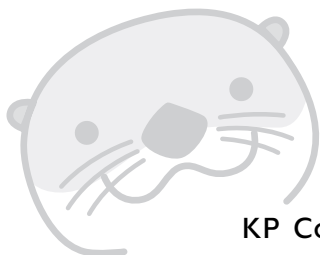
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋โล่

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

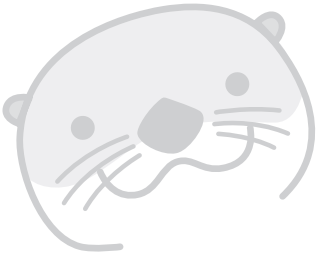
...ราษฎรไม่รู้หนังสือ ย่อมถูกลวงหลอกได้ง่าย

- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

เนื้อหาในเล่มนี้น่าจะเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่นักอ่านหลายคนทั้งสงสัยทั้งเฟ้ารอ เพราะเดินทางกันมาจนถึงเล่ม 13 แล้ว แต่พระเอกของเราไม่เคยมีเรื่องรักๆใคร่ๆ เลยแม้สักกระพิกเดียว แล้วเรื่องการแต่งงานมันจะเป็นไปได้จริงๆ นะหรือ ถ้าอย่างนั้นเจ้าสาวจะเป็นใครล่ะ ตอนไม่แต่งงานก็สงสัย แต่พอเกิดจะแต่งงานขึ้นมา ดันสงสัยหนักกว่าเดิม

ระหว่างที่หวังทงกำลังบุกตีเมืองกุยฮว่าเฉิง กวาดล้างพวกอัลตันต์ตรู ตัวฉกาจของแผ่นดินต้าหมิงอยู่นั้น พวกเราทางนี้ก็ลองมาเต้ากันดูเล่นๆ ว่าสาวผู้โชคดีคนใดหนอที่จะได้เป็นคู่หมั้นของหวังทง

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 763

ค่อย ๆ โจมตีเมือง

ผ่านมาสัปดาห์หลังเริ่มเปิดศึก เมื่อวานรบกันดุเดือด ตึกใหญ่ที่สร้าง ความตกใจทำให้ไม่ว่าทหารตำหึงด้านล่างกำแพงเมืองหรือทหารพวกนอกด่าน บนกำแพงเมืองยามนี้ไม่มีกะจิตกะใจสักเท่าไร

หลังอาหารเช้า เริ่มถอนกระโຈม ทางฝั่งเมืองกุยฮว่าเจิงมีหัวทหารม้าโผล่ ขึ้นมา ไม่ว่าจะอย่างไรการถอนกระโຈมก็ค่อนข้างวุ่นวาย เป็นช่วงเวลาโຈมตีที่ดีที่สุด แต่เห็นชัดว่าทหารตำหึงไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาได้ลงมือ รักษาการณ์กัน แน่นหนา พอเห็นว่าไม่มีโอกาส ทหารม้าพวกนอกด่านชุดนั้นก็พากันหายตัวไป ดูท่าหน้าจะกลับเข้าเมืองไปแล้ว

ทัพม้าคุ้มกันอยู่สองปีกค่ายรถศึก ขบวนทัพใหญ่ค่อย ๆ เดินเข้าใกล้ ประตูเมือง ม้าสายสีบของทัพตำหึงก็วิ่งไปแล้ววิ่งกลับมารายงานสภาพบน กำแพงเมืองให้หวังหงได้รู้

ไม่มีข่าวใหม่อันใด แค่ทหารมารวมตัวกัน บนกำแพงเตรียมการเคร่งเครียด เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดหมาย ไม่ได้มีผลอันใดกับการเดินทัพ

อีกสองชั่วโมงจึงจะเดินทัพไปถึงกำแพงเมือง ระหว่างทางมองเห็นจาก ที่ไกล ๆ ว่ามีการเคลื่อนไหวของฝูงสัตว์จำนวนมาก กำลังพวกนอกด่านที่เมือง กุยฮว่าเจิงมารวมตัวกันอยู่ที่นี่แล้ว ฤดูหนาวมักจะมีหลายชนเผ่ามาพักกันที่นี้ อยู่ในเมืองหาของง่าย และยังสามารถค้าขายได้ด้วย

แต่หลังการรบครั้งใหญ่เช่นเมือวาน เมืองกุยฮว่าเจิงก็ปิดประตูแน่น ไม่สนใจเผ่าอื่น ๆ เผ่าพวกนี้ย่อมต้องออกไปให้ห่าง

ทว่าก็ต้องดูโชคด้วย เผ่าที่ไร้สัตว์เลี้ยงไม่อาจมีชีวิตผ่านฤดูหนาวไปได้ ดังนั้นจึงต้องเอาสัตว์เลี้ยงไปด้วย แต่หากเอาไปด้วยก็จะเดินทางได้ช้า ฤททหารตำหิงไล่ตามมาถึงตัวได้ง่ายมาก

จะว่าไป การรบเมือวานนั้นบรรดาเผ่ารอบ ๆ เหล่านี้ไม่คิดว่าทหารตำหิงจะได้ชัยชนะ หลายเผ่ายังส่งนักรบมาช่วยรบด้วย แต่พอผลการรบออกมา คิดจะทำอันใดก็สายไปเสียแล้ว กลางคืนหากไล่ต้อนฝูงสัตว์ให้เดินทางจะทำให้สัตว์หายได้ง่าย หรืออาจถึงกับกระจัดกระจายหายไปหมดเผ่าเลยก็ได้

เห็นทหารตำหิงมุ่งตรงไปยังเมืองกุยฮว่าเจิง หัวหน้าเผ่าต่าง ๆ ก็เบาใจ แม้ว่าชีวิตที่ตนเองจะเคยเห็นเมืองใหญ่เช่นเมืองกุยฮว่าเจิงนี้เพียงเมืองเดียว แต่พวกเขาที่รู้ว่าการจะโจมตีประตูเมืองนั้นไม่อาจทำได้ภายในไม่กี่วัน

ในเมื่อทหารตำหิงจะโจมตี เช่นนั้นก็ย่อมไม่มีเวลามาสนใจพวกเขาแล้ว อาศัยจังหวะนี้รีบหนีทีที่สุด

ทหารตำหิงเดินทัพได้ไม่เร็ว แต่สำหรับพวกเขา นี่ถือว่าเร็วแล้ว สามารถเดินทัพได้เร็วเช่นนี้ก็เพราะผลการรบเมือวาน กำแพงเมืองกุยฮว่าเจิงมีความคล้ายคลึงกับกำแพงเมืองของแผ่นดินตำหิงมาก

นั่นคือมีกำแพงเมืองเป็นศูนย์กลาง รอบด้านเป็นที่นา และยังมีแม่น้ำไหลผ่าน ชาวฮั่นเกือบสองแสนทำไร่ทำนากันอยู่ เหตุผลที่เผ่าฮั่นตั้งอยู่เหนือเผ่าฮั่นต่าง ๆ ก็เพราะที่นี่

ที่น่าย่อมมีคันทนา คันทนามีดินอ่อน และยังมีร่องดิน รถใหญ่เดินทางไม่สะดุด แต่เมือวานทหารม้าจำนวนมากออกรบ รอยเท้าม้าย่ำหนักหนาก็ทำให้ที่นานั้นเรียบแน่นขึ้นมาก รถใหญ่จึงเคลื่อนได้สะดวกขึ้น

เหมือนกับกำแพงเมืองแผ่นดินตำหิง ไม่ใช่ชาวฮั่นทุกคนจะอาศัยอยู่ในกำแพงเมือง รอบนอกกำแพงเมืองก็ย่อมมีพื้นที่ไว้ป้องกันภัย นอกจากพื้นที่ส่วนนี้ ก็ล้วนเป็นบ้านเรือนชาวบ้าน

พื้นที่นี้แน่นอนว่าสู้ในเมืองไม่ได้ ทั้งทรุดโทรมและดูไม่เป็นระเบียบ

จะว่าไปแล้วที่เมืองหลวงกับเมืองหนานจิงก็มีสภาพไม่ต่างกัน อย่าว่าแต่เมือง กุยฮว่าเจิงของพวกนอกด่านเลย

นอกเมืองส่วนใหญ่เป็นเพิงที่สร้างจากโคลนกับฟางแห้ง ระหว่างเพิง ยังมองเห็นพื้นที่ว่างเป็นรูปสี่เหลี่ยม พอลองคิดดูก็เข้าใจได้ นี่ก็คือพื้นที่ตั้งกระโจม นอกเมืองย่อมมีพื้นที่ให้ชาวฮั่นกับชาวฮั่นต่ำที่ยากลำบากได้พักอาศัย

พอทัพใหญ่มาถึง คนพวกนี้ย่อมไม่อยู่ในพื้นที่ต่ออีก บ้างก็หนีเข้าเมือง บ้างก็ไปพึ่งพาเผ่าอื่น

ทหารม้าดำหิมังวิ่งมาโดยหยุดเป็นพัก ๆ มีทหารกลุ่มละราวสิบกว่านายใช้โล่ เป็นกำบังก่อนจะเข้าไปตรวจสอบดูว่ามีกระโจมตึกของทหารพวกนอกด่านหรือไม่ ผลที่ได้ไม่น่าแปลกใจอันใด นอกจากพวกที่หนีไม่ทันหรือคนแก่ที่หนีไม่ไหว ก็ไม่มีผู้ใดหลบซ่อนอยู่อีก

แม้ว่าบ้านเรือนนอกเมืองจะทรุดโทรมไร้ระเบียบ แต่เมืองกุยฮว่าเจิงกลับ เป็นระเบียบมาก ลีด้านของกำแพงเมืองล้วนมีคูน้ำลึก ในวันอากาศอบอุ่นจะผันน้ำ ในแม่น้ำเข้ามาเพื่อใช้เป็นปราการป้องกันเมือง หากในฤดูที่น้ำจะเป็นน้ำแข็งก็จะ ปล่อยน้ำออกไปให้กลายเป็นบ่อโคลนแทน

พื้นที่เลยบ่อโคลนออกไปเป็นพื้นที่ว่างเปล่าราวสองร้อยก้าว ไม่ให้ชาวบ้าน มาสร้างบ้านเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างใด เพราะต้องเตรียมไว้ป้องกันเมือง

ประตูเมืองย่อมไม่ต้องพุดถึง ใช้สะพานแขวนด้วยโซ่เหล็กเส้นหนา ยามนี้ ย่อมตึงเก็บขึ้น คิดจะโจมตีกำแพงเมืองก็ย่อมต้องข้ามบ่อโคลนที่ทั้งกว้างและลึก ไปให้ได้ก่อน แต่สถานการณ์ตอนนี้หากบุกเข้าไปถึงริมบ่อโคลนก็ย่อมถูกปืนบน กำแพงเมืองระดมยิงจากรยะไกล

เดินอยู่ในพื้นที่ของชาวบ้านนอกเมือง การเคลื่อนทัพก็ยิ่งช้าลง แลวที่เดิน อยู่ด้านหน้าสู่ตะเกประมาณระยะห่างของกองทัพกับกำแพงเมือง

ตอนที่เหลือระยะทางอีกราวห้าร้อยก้าวก็รีบมารายงานหวังทง หวังทงมีคำสั่ง ลงไป ทัพใหญ่หยุดทัพ แรงงานในกองทัพทำงานกันจนชินแล้ว จึงหยิบจับเตรียม ของสร้างหอสังเกตการณ์บนตัวรถ

“แม่ทัพใหญ่ บนกำแพงเมืองไม่เห็นปืนใหญ่หุ่ยหุ่ย!”

ทหารบนหอสังเการณรายงานลงมา ประลัทธิภาพการมองเห็นยอม
ไม่ต้องพูดถึง เครื่องติดก้อนหินขนาดใหญ่เช่นนั้น หากวางอยู่บนกำแพงเมือง
ยอมสะดุดตา

หวังทงพยักหน้ากล่าวว่า

“ให้เชลยที่จับมาเข็นรถไปที่ริมกำแพงเมือง!”

ทหารถ่ายทอดคำสั่งไปด้านหน้า เชลยถูกนำตัวไปเข็นรถ เชลยเหล่านี้
ล้วนอยู่ในชุดทหารดำหมิง บนกำแพงเมืองมองลงมาย่อมแยกไม่ออก

พลปืนไฟกองกำลังทุ่วยรวมถึงพลธนูต่างก็ยืนอยู่แถวหน้า พวกเชลยพอรู้ว่า
ต้องไปทำอันใดก็เริ่มอึ้ง บ้างก็ตื่นรนข้ดขึ้น

การข้ดขึ้นเช่นนี้ก็จัดการง่ายมาก พลปืนไฟเล็งที่หัว ยิงทิ้งทันที ระยะ
ยิงใกล้ก็เหมือนกับค้อนทุบหัวแตกเป็นเสี่ยง เลือดไหลนอง สภาพน่าตกตะลึงยิ่ง

เชลยที่เหลือพอเห็นเช่นนี้ก็พากันนิ่งทันที บนกำแพงเมืองกยฮว่าเฉิงมอง
ลงมาเห็น แต่คิดว่าทหารดำหมิงไม่ยินยอมกันเอง เป็นแค่การบังคับให้คนใน
กองทัพข้ดขึ้นไปก็เท่านั้น

เมื่อถูกข้ดด้วยความตาย พวกเชลยยอมไม่กล้าทำอันใด ได้แต่ทำตามคำสั่ง
ทหารดำหมิง เข็นรถไปยันกับกำแพงเมือง ปืนไฟยิงได้ในระยะร้อยก้าว ธนูยิงได้
ในระยะหลายสิบก้าว พลธนูกับพลปืนไฟอยู่ด้านหลังคอยตามมาในระยะพอควร
หากมีการข้ดขึ้นก็สามารถสังหารแล้วหนีกลับได้

รถคันหน้าสุดเข็นไปได้ระยะหนึ่ง รถด้านหลังก็เริ่มช้าลง บนกำแพงมองมา
เหมือนว่าทหารดำหมิงจะเริ่มเข้าใกล้ตีนกำแพงเมืองแล้ว

แม้ว่าบ้านเรือนสิ่งก่อสร้างสองข้างทางจะระเกะระกะไม่เป็นระเบียบ
แต่เส้นทางใหญ่ไปสู่ประตูเมืองเรียกได้ว่ากว้างขวางมาก เพียงพอให้รถหลายคัน
เรียงแถวเดินหน้าได้ พอเดินผ่านพื้นที่ของชาวบ้านเข้าสู่พื้นที่ว่างหน้ากำแพงเมือง
เชลยชาวนอกด่านที่เข็นรถอยู่ด้านหน้าเริ่มลนลานอย่างเห็นได้ชัด มีคนคิดหนี
แต่ถูกพลธนูกับพลปืนไฟดำหมิงยิงสังหารทันที

รถใหญ่แถวหน้าสุดลิกกว่าคันจึงเคลื่อนที่ช้าลง ทว่าก็ไม่ได้หยุดเดินหน้าต่อ
พอออกจากพื้นที่บ้านเรือนของชาวบ้านได้ไม่กี่สิบก้าว บนกำแพงเมืองก็มีคำสั่งตั้ง

จากนั้นกองทัพตำหึงแหวนก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวในเมืองชัดเจน น่าจะเป็นหลังกำแพงเมือง เสียงโซ่กำลังยกของหนักจากที่สูง

หลังการรบเมื่อวานทหารตำหึงก็ไม่แปลกใจกับเสียงนี้ เป็นเสียงเคลื่อนไหวของเครื่องติดก้อนหิน ตามคาด กระสุนหินหลายลูกยิงมาจากหลังกำแพง กะมุ่มได้พอดี กระสุนหินยิงเข้าไปใส่ขบวนรถที่กำลังเคลื่อนเดินทางอยู่

เหมือนกับเมื่อวาน รถใหญ่พังยับเยิน คนที่อยู่หลังรถถูกกระสุนหินกระแทกร่างแหลก กระทั่งพวกที่ปฏิบัติภารกิจยังไม่อาจหนีพ้นเศษไม้ที่ปลิวว่อน รถลึบกว่าคันกลายเป็นซากกองโตในพริบตา คนที่ยังไม่ตายคิดวิ่งหนี พลปืนไฟกับพลธนูด้านหลังกลับไม่ปล่อยพวกเขาไป

เครื่องติดก้อนหินยิงออกมา พวกทหารตำหึงที่ค่อยๆ บุกก็หยุดลง หวังทงไม่ได้ขึ้นไปบนหลังเหตุการณ์และไม่ได้ขึ้นไปบนรถม้า เขาชี้ม้ามาพร้อมกับพวกหยางจิ้น ยามนี้ก็หยุดเช่นกัน หวังทงยิ้มก่อนจะกล่าวว่า

“หากรอให้ทัพเราเข้าใกล้กำแพงเมือง เครื่องติดก้อนหินยิงมา มิใช่ว่าจะสามารถสังหารพวกเราได้มากกว่านี้หรือ ดูท่าพวกนอกด่านไม่คิดจะสู้กับพวกเรานานนัก รอให้เราเสียบยอดถอนกำลังกลับไปเอง ฝันไปเถอะ!”

ทุกคนหัวเราะตาม หวังทงเสียงดังขึ้นว่า

“ทหารจี้โจวนำกำลังสามค่าย คนงานทั้งหมด ไปจัดการพื้นที่ห่างจากรอบกำแพงเมืองสี่ร้อยก้าวให้เรียบร้อยเถียน! ถานเจี้ยน เจ้าไปขีดเส้นเขตสี่ร้อยก้าว หากก้าวพ้นเส้น สังหารทันที!”

หวังทงสั่งการลงไป พวกหยางจิ้นรับคำสั่ง รอพวกเขาจัดเตรียมเสร็จ ชั้นที่คุมเสียบงโซ่หนานก็เข้ามากระซิบบว่า

“แม่ทัพใหญ่ ไยไม่ใช่เชลย ให้ทหารจี้โจวเป็นแรงงาน เกรงว่าจะไม่ยินยอม!”

“เชลยทำงานไหนเลยจะตั้งใจ เวลากระชั้นชิด ปล่อยให้เสียเปล่าไม่ได้จะวาไป ให้พวกเชลยเก็บแรงไว้ก่อน รอเอาไว้ช่ยกใหญ่อีกรอบ”

เพิงบ้านที่สร้างจากดินโคลนและฟางแห้งเรียกได้ว่าไม่มั่นคงแน่นอนหาสักเท่าไร ย่อมรื้อถอนง่ายมาก ทหารเมืองจี้โจวใช้ท่อนไม้กระแทก บรรดา

คนงานก็ขนเศษดินเศษไม้ออกไป คนเกือบหมีนลงแรง พื้นที่จึงโล่งเตียนอย่างรวดเร็ว

ถ่านเจียนนำกองกำลังหุ่ยส่วนหนึ่งออกไปแล้ววาดเส้นแบ่งเขต กำชับพวกทหารกับคนงานอย่างเข้มงวด แม้ว่าพวกนอกด่านจะเคลื่อนไหวกันตลอด แต่ก็ไม่ได้ทำอันใด

“เอาพวกว่องไวขึ้นหน้า เข้าเก็บกวาดพื้นที่หน้ากำแพงเมือง ทุกสิบก้าวให้หยุดหนึ่งครั้ง แต่ห้ามบุกโดยพลการ”

ห้วงหวสั่งการลงไปอีก เมื่อครู่ที่ยังกันระลอกหนึ่ง ทหารแต่ละค่ายมีคนขึ้นหน้าไปเก็บกวาด ขณะเก็บกวาด ทัพม้า พลปืนไฟ พลปืนใหญ่ก็อยู่ในสภาวะพร้อมรบ สองข้างเมืองกุยฮว่าเจิงมีทหารม้าโผล่ผลุบหลายครั้ง แต่สุดท้ายก็หดหัวกลับไป

ค่อยๆ เดินหน้าไปเช่นนี้ พอพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าก็ค่อยๆ คืบหน้าไปถึงระยะห่างจากกำแพงเมืองเพียงแค่สองร้อยห้าสิบก้าวเท่านั้น ด้านในกำแพงเมืองยังกระสุนหินออกมาเป็นระยะ ห้วงหวยิ้ม

ตอนที่ 764

ร่างเขลยทบคูเมือง

ค่อย ๆ เข้าใกล้ทีละนิด ตอนนีในเมืองเพิ่งยิงกระสุนหินออกมา ระยะยิงพอจะประมาณคร่าว ๆ ได้แล้ว เครื่องติดก้อนหินสามารถยิงกระสุนหินในพื้นที่ราบได้ในระยะยิงหนึ่ง หากยิงข้ามกำแพงต้องปรับมุมเพื่อให้โยนก้อนหินออกมาได้ ก็จะเป็นอีกระยะยิงหนึ่ง

กระสุนหินไม่เหมือนปืนใหญ่ เสียงดังลอยหวิวมาแต่ไกล ทหารก็สามารถมองเห็นเส้นทางที่ยิงมาได้ชัด หากเลือกทหารที่ว่องไวและเปิดพื้นที่ด้านหลังเอาไว้ให้พอ คิดจะหลบก็ง่ายมาก บรรดาทหารโยนอาวุธในมือทิ้ง หลบกันให้วุ่น

กระสุนหินตกกระแทกพื้น พอตกลงถึงพื้น หวังทงจึงได้พบว่าระยะยิงกระสุนหินใกล้กว่าที่เขาคาดไว้เสียอีก เพราะไม่ได้ตกลงบนพื้นที่ว่าง แต่กระแทกใส่บ้านเรือนชาวบ้าน ทำลายเพิงผูกฟงไปหลายหลัง

งานรื้อถอนถัดมาก็ย่อมต้องระมัดระวังกันมากขึ้น ใช้ไซ้เส้นใหญ่ติดตะขอไว้ที่ปลาย โยนตะขอไปเกี่ยวจุดใดจุดหนึ่งของเพิงหรือตัวบ้าน จากนั้นก็ช่วยกันดึง สิ่งก่อสร้างพวกนั้นให้ล้มลงทีละหลัง

หากเป็นบ้านเรือนนอกกำแพงเมืองของชาวต้าหมิงก็มักจะมีบ้านหลังใหญ่ ไม่น้อย ทำจากอิฐกระเบื้องทั้งนั้น คิดจะรื้อถอนต้องใช้เครื่องมือเข้าทุบทำลาย แต่ที่นี้ล้วนเป็นเพิงที่ทำจากดินโคลนและฟางแห้ง ช่างง่ายตายยิ่ง

ทหารต้าหมิงระวังก็แค่กระสุนหินที่ยิงมาจากในเมืองเป็นระยะเท่านั้น

มองจากมุมหนึ่งจะเห็นว่าที่จริงแล้วเครื่องติดก้อนหินกำลังช่วยทหารดำหมิงหลาย
เพิงบ้านเรือน ดังนั้นพออิงมาสองรอบก็หยุดยิง

ประตูตะวันออกเมืองกุยฮว่าเฉิงและกำแพงเมืองส่วนอื่น พื้นที่ในรัศมี
สี่ร้อยก้าว ลิงก่อสร้างแบบเพิงพักล้วนถูกทำลายราบ เศษซากถูกนำไปกองไว้
อีกทางหนึ่ง หลังเก็บกวาดเรียบร้อยก็เห็นเป็นพื้นที่กว้างขวาง ทหารดำหมิง
แต่ละหน่วยเริ่มเข้าไปตั้งแถวในพื้นที่

ทัพด้านหลังยังคงสาละวนไม่หยุด พื้นที่ตั้งทัพต้องพยายามทำให้เป็น
พื้นที่ราบ ดินที่ทั้งกองทัพลงมือพร้อมกัน ไม่นานที่ตรงนี้ก็เริ่มไม่แตกต่างจาก
สนามรบเมื่อวาน เพียงแต่สนามรบเมื่อวานตอนเช้ายังมีหิมะปกคลุม หากที่นี้เป็น
ที่รกร้างว่างเปล่า

ทหารร้อยถอนด้านหน้าค่อย ๆ ถอยขึ้น ทำให้การร้อยถอนกับเก็บกวาดรวดเร็ว
ยิ่งขึ้น แต่ยามนี้เองก็มีเรื่องเหนือความคาดหมาย มีเสียงแหวกอากาศดังมา

กระสุนหินหกถึงเจ็ดลูกยิงออกมาจากในเมืองกุยฮว่าเฉิง บรรดาทหารยอม
แตกฮือ กระสุนหินตกถึงพื้นไม่ไกลนัก หินไปก่อนก็หินได้ทัน ทว่ากระสุนหิน
กระแทกพื้นครั้งนั้นก็กลับไม่กระเด็น ระเบิดเป็นเศษชิ้นส่วนปลิวกระจายทันที

ทหารดำหมิงบางคนคิดว่าตนเองหินได้ไกลแล้ว คิดไม่ถึงว่าเศษชิ้นส่วน
จะกระเด็นมาเจาะร่างได้ หลายคนส่งเสียงร้องโหยหวนก่อนล้มลง ถึงกับตายไป
ร่วมร้อย

ขุนพลทหารออกคำสั่งให้พลทหารรีบถอยมาอยู่ในระยะปลอดภัยก่อน
เศษชิ้นส่วนถูกคนนำไปให้หวังหง หวังหงเดิมตกใจ แต่พอเห็นแล้วก็เข้าใจ

นี่ไม่ใช่กระสุนที่ทำจากหิน แต่เป็นกระสุนดินปืนบ้าง กระสุนดินบั้ง
หวังหงเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก แต่ที่เขาเข้าใจก็เพราะว่าอู๋ต้าไหวยเคยเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

เครื่องติดก้อนหินยิงก้อนดินจากในเมืองออกมานอกเมือง เป็นวิธีการโจมตี
เมืองที่ใช้กันในสมัยราชวงศ์ซ่ง ใช้ดินแห้งกับดินเปียกปั้นเป็นกระสุนลูกเท่ากำปั้น
พอแห้งแล้วก็เอามารวมเข้าด้วยกันเป็นก้อนใหญ่ จากนั้นใช้เครื่องติดก้อนหิน
ยิงออกไป พอตกถึงพื้น กระสุนดินระเบิดออก ดินที่ก้อนใหญ่เท่ากำปั้นก็จะ
กระจายออกสี่ทิศ กระแทกทะลุร่างคน หากไม่เจ็บก็ตาย

ลักพักก็มีกระสุนยิงออกมา การจะรับมือกระสุนพวกนี้ก็ไม่ง่าย ทหารแค่หันหลังวิ่งหนี กระสุนกระแทกโดนรถสองสามคันเท่านั้น เฝิงบ้านเรือนด้านหน้าเริ่มถูกเก็บกวาดจนเปิดพื้นที่โล่งแล้ว

รอให้เก็บกวาดอีกสักครู่ ห้วงหวมองไปรอบทิศ ด้านหน้าและด้านหลังค่ายรถก็ยังมีพื้นที่ให้เคลื่อนไหวยาวมากพอแล้ว สถานการณ์เช่นนี้เป็นประโยชน์ต่อทัพดำหมิงแต่ไม่เป็นประโยชน์ต่อทหารม้านอกด่าน ทหารม้าต้องการพื้นที่เคลื่อนไหวยาวส่วนเฝิงบ้านเรือนก็เป็นที่ยากลำบากให้พวกเขาได้อย่างดี

“ไปแนวหน้า เก็บกวาดพื้นที่ว่างด้านหน้าให้ดี ตั้งปืนใหญ่ระยะห่างจากกำแพงเมืองสี่ร้อยก้าว สองด้านให้มีปืนใหญ่ด้านละสามกระบอก ปากกระบอกตั้งยิงแนวระนาบ...”

ห้วงหวสั่งการลงไป ทหารถ่ายทอดคำสั่งตั้งใจฟัง ยังนำพู่กันแข็งมาจดอย่างรวดเร็ว คำสั่งนี้ซับซ้อน ต้องตั้งใจสักหน่อย

ทหารถ่ายทอดคำสั่งหลายคนมีการศึกษา ที่มาจากครอบครัวดีก็มีไม่น้อย นอกจากเรียนยุทธ์แล้วยังให้ครูมาสอนหนังสือ บนสนามรบการจะใช้พู่กันหมึกกับแท่นฝนหมึกมาจดบันทึกนั้นไม่ค่อยเหมาะ พวกเขาจึงใช้เครื่องเขียนแบบแข็งก็คือพู่กันขนห่านที่เลียนแบบมาจากพวกพะรังคี ส่วนน้ำหมึกบรรจุไว้ในขวด

พวกนอกด่านที่เฝ้ารักษาเมืองมองการดำเนินการของทหารดำหมิงอย่างงงๆ เมื่อครู่เรือถอนเฝิงบ้านผู้ฟังทั้ง ตอนนั้นก็กลับไปอยู่ในระยะปลอดภัยแล้วตั้งปืนใหญ่

สามกระบอกด้านขวาตั้งเรียงกัน สามกระบอกด้านซ้ายตั้งเรียงกัน ปืนใหญ่ซ้ายขวาเว้นพื้นที่ห่างจากประตูเมืองราวสามถึงสี่ร้อยก้าว และยังตั้งระนาบปืนใหญ่ให้ยิงตรงๆ ตั้งปืนใหญ่เช่นนี้มีใช้ว่ายังไม่ได้ผลหรอกหรือ

ปืนใหญ่ตั้งปากกระบอกแนวระนาบ อย่างมากก็ยิงได้แค่ต้นกำแพงเมืองไหนเลยจะยิงไปถึงด้านบนได้ กำแพงเมืองหนา ไหมกลัวกระสุนปืนใหญ่ อีกทั้งปืนใหญ่พวกนี้ดูแล้วไม่ใหญ่มาก อาณาภพก็คงไม่เท่าไร เช่นนี้แล้วทัพดำหมิงต้องการทำอะไรกันแน่ แต่พวกเขาก็ไม่กล้าชะล่าใจไป ทหารดำหมิงทัพนั้นมักทำอะไร

เหนือความคาดหมายเสมอ เมื่อวานพวกเขาก็เจอมาด้วยตนเองแล้ว

หลังกำแพงเมืองด้านในมีคนตะโกนด่าพร้อมกับเสียงหวีดร้อง ทหารพวกนอกด่านกำลังใช้แส้เร่งให้คนงานชาวฮั่นที่จับมาได้บรรจุกระสุนหิน เมื่อวานรบแพ้มาทุกคนรู้สึกหงุดหงิดมาก พอเข้าไปหน่อยก็ตวัดแล้วฟาดทันที หรือถึงขั้นใช้ดาบฟันย้อมทำให้เกิดเสียงร้องไห้ระงมไปทั่วบริเวณ

“สุนัขตัวหึงโจมตีเมืองแล้ว!!”

เสียงตะโกนดังมาจากบนกำแพงเมือง คนคุมเครื่องติดก้อนหินรีบเร่งปฏิบัติการทันที คนบนกำแพงกำลังรายงานตำแหน่ง พวกเขาจะได้กะน้ำหนักถูก

“สุนัขตัวหึงสมควรตาย พวกมันใช้คนของเรา!!”

เสียงตะโกนอย่างโกรธแค้นดังประสานกันมาจากบนกำแพงเมือง คนบนกำแพงพากันด่าทอ

พื้นที่ระหว่างปืนใหญ่กับปืนใหญ่อัดแน่นไปด้วยเชลยนอกด่านที่จับได้เมื่อวาน คนพวกนี้มีท่าที่แตกตื่น บ้างก็สิ้นหวัง ยังมีบ้างที่คอดคอกอย่างหมดแรง ในเมื่อพวกเขามีเพียงก้อนหินและท่อนไม้ ของพวกนี้ได้มาจากเมื่อครั้งที่เรือถอนเพิงบ้านเรือนเหล่านั้น ด้านหลังพวกเขามีคนตะโกนภาษาฮั่นตำขึ้นว่า

“กอบกู้เมืองด้านหน้าให้เรียบ พวกเจ้ายังมีทางรอดชีวิต หากหนี ไม่ยอมลงแรง สังหารให้หมด ตอนนี่เริ่มได้!!”

เมื่อก่อนพวกนอกด่านบุกเมือง มักจับชาวบ้านต้าหึงไปกันไว้ด้านหน้า พวกเขาขี่ม้าไล่ต้อนอยู่ด้านหลัง อาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังป้องกันเข้าโจมตี หากอีกฝ่ายลงมือก็ทำได้แค่ทำลายขวัญกำลังใจตนเอง สิ้นเปลืองกำลังตนเอง อย่างไรก็ตามพวกนอกด่านก็ไม่เสียดาย คิดไม่ถึงว่าวันนี้ทหารต้าหึงจะใช้วิธีการเดียวกัน

“อย่าได้ชักช้า รีบไปๆ ถมสิ่งของลงไปในคูเมือง จากนั้นก็กลับมาแล้วไปใหม่ มารดามันสิ! ยังจะชักช้าอีก!!”

เร่งไปสองสามประโยค ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนรู้ว่าริมกำแพงคือที่ตาย ไม่มีคนกล้าขยับ ขุนพลทหารต้าหึงที่เร่งด้านหลังทนมไม่ไหว หันไปคว้าทวนยาวจากพลทหารข้างกายแทงไปที่นั่นที่ เชลยนอกด่านสองคนถูกแทงทะลุหัวใจ ส่งเสียง

ร้องดังก่อนล้มลง

พอคนตายไป ที่เหลือก็ยอมขยับเดินหน้าทันทีด้วยไม่ยอมตายอยู่ที่นี้ ลูไปมีโอกาสรอดที่ริมกำแพงดีกว่า ที่กว้างใหญ่อาจยังมีโอกาสหนีได้ ขณะที่ทหารดำหมิงด้านหลังไม่ได้ใช้แส้ฟาด มีเพียงทวนยาวแทงใส่ แหงตายไปเลยนั้น ยังกดี แต่แหงบาดเจ็บก็ถือว่าเคราะห์ร้ายไป

บรรดาเชลยศึกถูกต้อนให้เดินเร็วขึ้น แยกก่อนหนีวิ่งไปด้านหน้า พวกเขาเพิ่งออกห่างจากค่ายทหารดำหมิง พลปืนไฟกับพลธนูก็ตามไปติดๆ ยามนี้ บรรดาเชลยคิดหนีเอาตัวรอด มีคนวิ่งออกนอกเส้นทางกองทัพดำหมิง โยนของในมือทิ้งข้างทาง คิดจะเลี้ยววิ่งหนี แต่พลธนูกับพลปืนไฟจะปล่อยให้หนีไปง่ายๆ ได้อย่างไร หลังได้ยินเสียงเสียดแก้วหูดังมา คนก็ล้มลงตายทันที

ถูกความตายไล่หลังมา เชลยได้แต่เดินหน้าต่อไป มีคนฉลาดคิดได้ แยกหนีวิ่งไปหน้าสุด รอให้พันรัศมียิงของธนูและปืนไฟก็โยนหินทิ้ง ก่อนจะวิ่งไปอีกทางหนึ่ง...

เสียงสั่งว่า 'ยิง' ดังขึ้น ปืนใหญ่ที่เรียงอยู่ก็ยิง เชลยมองเห็นคนฉลาดที่คิดหนีกันเต็มตา ร่างพวกเขาถูกกระสุนปืนใหญ่ยิงขาดสองท่อน เลือดสดกับเนื้อและกระดูกกระจายไปโดนคนข้างๆ เต็มหน้า

ทุกคนรู้แล้วว่าการจัดการเมื่อครู่เพื่อการใด บรรดาเชลยไม่กล้าทำการ โดยพลการอีก ได้แต่แยกก่อนหนีไปถมคูเมืองโดยดี...